

คนไทยรวยขึ้นหรือจนลง

โดย ดร.ธนิต โสรัตน์

รองประธานสภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย

วันที่ 15 พฤษภาคม 2560

หากจะถามว่าคนไทยรวยขึ้นหรือจนลงมากกว่าเดิม ผู้ที่ให้คำตอบได้ดีคงเป็นผู้ที่อ่านคอลัมน์นี้แค่ลองล้วงกระเป๋าหรือดูบัญชีเงินฝาก หากมีสตางค์หรือตัวเลขเพิ่มขึ้นกว่าเดิมแสดงว่าอยู่ในกลุ่มผู้มีรายได้สูงขึ้น แต่หากตรงข้ามล้วงไปเจอแต่เศษสตางค์กับสลิปัตตราเครดิต เงินในแบงก์เหลือเพียงน้อยนิดเพื่อไม่ให้แบงก์ปิดบัญชีแถมหนักกลับเพิ่มขึ้น เวลาที่มีหรือสมองควรจะใช้ไปกับการทำมาหากินแต่กลับไปเสียเวลาหาเงินมาโปะค่าใช้จ่ายที่ติดลบรวมถึงการผ่อนหนี้

การยกประเด็นนี้มากล่าวถึงเพราะสอดคล้องกับการที่ภาครัฐผลักดันนโยบายต่างๆ เพื่อให้ไทยกลายเป็นประเทศร่ำรวยเห็นได้จากโครงการบีบีโพรเจกต์และโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ซึ่งใน 2-3 ปีข้างหน้าจะใช้เม็ดเงินไม่ต่ำกว่า 2.5 ล้านล้านบาท เทียบกับงบเรือดำน้ำสามหมื่นล้านบาทจืดจางไปเลย ขณะเดียวกันมุ้งมันที่จะลงทุนระเบียงเศรษฐกิจตะวันออกและส่งเสริมอุตสาหกรรม 4.0 นัยว่าในอนาคตรายได้ของคนไทยจะเฉลี่ยสูงขึ้น 5.0 แสนบาทต่อคนต่อปี ซึ่งหากทำได้จริงไทยจะเป็นประเทศ “ระดับเสีย” ของโลกซึ่งเป็นเรื่องที่ดีแน่นอน

แต่จากข้อมูลของธปท.ฟังแล้วใจผ่อที่กล่าวว่าประชากรไทยเป็นหนี้มากจนจะต้องเข้ามาคุมเข้มการปล่อยสินเชื่อ ทั้งบัตรเครดิตและหนี้ส่วนบุคคลจะผลักดันให้มี “ศูนย์รวมบริหาร-ทวงหนี้ภาคครัวเรือน” มีการกำหนดหลักเกณฑ์การผ่อนปรนการชำระหนี้ซึ่งเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ การแก้ต้องดูว่าคนที่เป็นหนี้มากขึ้นเพราะเหตุอะไรคงไม่ใช่ไฟกัศเฉพาของกลุ่มมนุษย์เงินเดือนอายุน้อยๆ (Gen Y) นอกจากนี้ไม่ยอมแล้วยังใช้เงินไม่เป็นทำให้เป็นหนี้มาก ซึ่งสอดคล้องกับตัวเลขภาระหนี้ของภาคแรงงานไทยซึ่งสูงขึ้นเฉลี่ย 1.31 แสนบาทต่อครัวเรือน เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วร้อยละ 10 ถือว่าสูงสุดในรอบหลายปี

ความยากจนของคนในประเทศสะท้อนจากประชาชนมีรายได้น้อยมาจตะเบียนเพื่อขอรับสวัสดิการของรัฐปีที่แล้วประมาณ 14 ล้านคน ซึ่งปี 2560 คงใกล้เคียงกัน โดยจำนวนนี้ครึ่งหนึ่งเป็นคนมีรายได้ต่ำกว่าปีละไม่เกินสามหมื่นบาท จากการสำรวจตัวเลขผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนซึ่งมีรายได้ไม่

เกิน 31,728 บาทต่อคนต่อปี มีจำนวนถึง 9.694 ล้านคนหรือคิดเป็นร้อยละ 14.7 ของประชากรทั้งประเทศ ตัวเลขนี้ใกล้เคียงกับประเทศอินโดนีเซียและเวียดนาม ขณะที่มาเลเซียมีคนจนเพียงร้อยละ 4.0

ขณะเดียวกันประเทศไทยยังมีคนเกือบจน (Near Poor) คือมีรายจ่ายไม่พอกับรายรับเป็นหนี้สินท่วมตัวมีจำนวนประมาณ 5.634 ล้านคน สอดคล้องกับการเปิดเผยของธนาคารโลกที่ผ่านมาระบุว่าคนไทยมีจำนวนคนจนมากขึ้นและจัดอยู่ในประเทศที่มีความเสี่ยงและมีปัญหาช่องว่างความเหลื่อมล้ำที่ขยายตัว ถึงตรงนี้ก็คงรู้คำตอบแล้วว่าประเทศเราอยู่สถานะอย่างไร

ที่กล่าวมาคงไม่ใช่บอกว่าเป็นความผิดของใครเพียงแค่อุดเป็นห่วงการพัฒนาประเทศแบบสุดโต่งอยากให้เห็นภาพว่าสังคมไทยแท้ๆมีความเปราะบางมากเพียงใด คนด้อยโอกาสและธุรกิจเอสเอ็มอีมีส่วนที่สูง ขณะที่แรงงานในระบบครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มที่การศึกษาระดับประถมและต่ำกว่า อีกทั้งอยู่ในช่วงวัยกลางคนไปถึงจะเข้าสู่วัยชรา

การมองแต่ตัวเลขขยายตัวทางเศรษฐกิจจะต้องนำปัจจัยอื่นๆมาประกอบด้วย เช่น การใช้ทรัพยากรของประเทศคุ้มค่าหรือไม่ อย่าให้ความมั่งคั่งไปกระจุกตัวที่กลุ่มทุนใหญ่ๆซึ่งมีเพียงน้อยนิด แต่คนส่วนใหญ่ของประเทศกลับไม่ได้อะไรเลยนอกจากหนี้ที่เพิ่มขึ้น หากจีดีพีขยายตัวได้ตามเป้าหมายแต่ประชากรของประเทศมีความยากจนมากขึ้น แคมลูกหลานต้องแบกภาระหนี้ของประเทศและหรือการเช่าที่ดินของต่างชาติเอาไปถือครองได้เกือบร้อยปีตรงนี้ก็คงไม่ดีแน่

สถานการณ์ทางเศรษฐกิจในขณะนี้ดูเหมือนว่ามีแนวโน้มการฟื้นตัวคงต้องให้เครดิตรัฐบาล แต่คงประมาทไม่ได้เพราะองค์ระดับโลกหลายแห่งมีความเห็นว่าเศรษฐกิจโลกอาจไม่ฟื้นตัวได้ตามที่คาด ไล่ในของเศรษฐกิจไทยยังมีความเปราะบางสะท้อนจากการบริโภคเดือนมีนาคมขยายตัวแบบติดดิน (ร้อยละ 0.1) การลงทุนของเอกชนยังนิ่งจนภาคเอกชนเองออกมาวิวยวายเป็นการลงทุนของปีโอไอดีติดลบต่อเนื่อง 3-4 ปี แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องด้านนโยบายออกมาได้ว่าการลงทุนของรัฐจะสนับสนุนอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยีสูง ซึ่งขอติงว่าจะไปอุตสาหกรรม 4.0 คงมีเฉพาะทุนใหญ่กับต่างชาติที่จะเข้าถึงโอกาส แต่ควรส่งเสริมอุตสาหกรรมเอสเอ็มอีซึ่งส่วนใหญ่เป็นของคนไทยให้คู่ขนานกันไปด้วย

ที่กล่าวทั้งหมดเป็นเพียงข้อกังวลของคนตัวเล็กๆเพราะในอดีตปัญหาของประเทศไทยทุกรัฐบาลแทบไม่ทำอะไรที่เป็นโครงการพัฒนาเศรษฐกิจระยะยาวเพราะสาละวนแก้ปัญหาการเมืองในประเทศ แต่ปัจจุบันรัฐบาลมีเสถียรภาพทำได้ทุกอย่าง มีโครงการลงทุนใหญ่ๆทำมากกว่าที่ภาคเอกชนจะคาดถึงด้วย

ซ้ำ โครงการส่วนใหญ่จะเห็นผลต้องใช้เวลาระยะยาวถึงตอนนั้นคนคิด-คนทำคงไม่อยู่ในทางธุรกิจการ
ลงทุนมีทั้งได้และเสียทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้น เพราะโจทย์อนาคตเปลี่ยนถึงจะคิดในวันนี้ดีเท่าไรก็พลาด
ได้ หากเป็นไปตามแผนก็รวยคู่ฟูแต่กลับกันการลงทุนหนักๆหากพลาดไม่เป็นไปตามเป้าทุกอย่างไม่เหลือ
ในระดับประเทศก็คงไม่ต่างกัน

เข้าใจได้ว่าเจตนาของรัฐต้องการให้ประเทศมั่นคงและมั่งคั่งด้วยการยกระดับรายได้ของประชาชน
ให้เป็นผู้มีรายได้สูงแต่ไม่ควรทุ่มหมดยศให้คนอื่นทำบ้างคงไม่เสียหาย ที่สำคัญการลงทุนของรัฐต้องมี
มาตรการให้ทุกคนเข้าถึงโอกาส รวยแล้วต้องแบ่งเฉลี่ยกันอย่าให้ไปกระจุกตัวต้องรวยไปด้วยกัน.....นะ
ครับ

(สนใจรายละเอียดเพิ่มเติมดูได้ทางเว็บไซต์ www.tanitsorat.com หรือ www.facebook.com/tanit.sorat)

*****